

از منابع آلمانی

برگردان: داؤد اسعد

۲۴/۱۲/۲۰۱۵

ترور دولتی علیه گُرد ها

*اردوی ترکیه بالای شهر های بزرگ کردستان حمله میکند *بیشتر از یکصد کشته در یک هفته *برخورد ها در کردستان شمالی شدیدتر از سالهای ۹۰ سده پار است *جامعه جهانی سکوت اختیار نموده است

پس از پیروزی حزب حق و عدالت (ا. کی. پی.) در انتخابات اوایل نوامبر ترکیه، خلاف آنچه از جانب رئیس جمهور ایردووان وعده داده شده بود عمل شد. بجای آرامش و نظم عامه در کشور جنگ، خشونت و تألم حکمروا شد. در جریان حملات اردوی ترکیه و واحد های خاص پولیس به گفته منابع مختلفه طی یک هفته (۱۶ الی ۲۳ دسامبر) بیشتر از یکصد تن به قتل رسیدند. اینکه چه تعدادی به مردم ملکی، مبارزان حزب کار کردستان و نیرو های نامنهاد امنیتی ترکیه تعلق دارند اطلاعی در دست نیست.

معضله یی که اکنون بیشتر از سی سال است ادامه دارد برای نخستین بار مراکز شهر ها کارزار برخورد ها میباشد که میتوان از شهر های سور و دیاربکر نام برد. آثار تاریخی سور که تابستان امسال شامل پلان میراث فرهنگی جهان از جانب یونسکو گردید اکنون تا حدود زیادی تخریب گردیده است. درین میان میشود از مسجد جامع قرسونلو که قدامت صدها سال دارد یاد آور شد که کاملاً حریق شده است. به گفته شاهدان عینی این ساختمان بوسیله هلیکوپتر های جنگی مورد حمله قرار گرفته و به آتش کشیده شد. همچنان کلیسای ارمنی سور قیراگوس که در سال ۲۰۱۱ ترمیم مجدد گردید اکنون تا حدودی تخریب شده است.

تصویر ها ما را بیاد جنگ داخلی سوریه فرا می خواند. بدین معنی که همه مبصرین از جنگ کاملاً عیار دولت ترکیه علیه شهر های کردستان سخن میگویند. موازی به آن حکومت در شرق کشور به نهاد های دولتی توجه نمیکند. بدین ترتیب در میانه ماه دسامبر در تعدادی از مناطق

کرد نشین بیشتر از سه هزار معلم سبکدوش شدند. وزارت معارف به این تعداد از معلمان پیامهای کوتاه کمپیوتری با مطالبه شرکت در "سمینار اختصاصی" و برگشت به شهرهای مسکونی شان فرستاده است. از آن زمان به بعد صد ها هزار شاگرد از درس باز ماندند. حتی پرسونل صحتی از شفاخانه ها به ترک وظیفه فرا خوانده شدند.

دو روز بعد بالای همین مناطق چیزه و سیلویی قیود گشت و گذار دایمی اعلام شد. از آن به بعد بیشتر از یکهزار سرباز در آنجا علیه مردم کردستان داخل جنگ اند. قیود گشت و گذار بدان معنی است که مردم منازل شان را در شب و روز ترک گفته نمیتوانند و در صورت تخلف جواب با گلوله داده میشود. متکی بر این وضع ده ها انسان از جانب اردو و پولیس به قتل رسیده اند. در همه حال مردم ملکی مجبور اند تا منازل شان را غرض تهیه اعاشه و آب ترک گویند تا از گرسنگی جان شان را از دست ندهند. زیرا قیود بر گشت و گذار میشود هفته ها ادامه یابد- این امر در منطقه سور از ۲۱ روز بدینسو واقعیت دارد. تعداد ساکنین این منطقه از ۲۴ هزار تن به ۲ هزار تن کاهش یافته است. اکثر اجساد را نمیتوان دفن کرد بلکه اجباراً اجساد را روز ها در منازل رهایشی و حتی یخدان ها نگهداری کرد تا اینکه با منع قیود مراسم را بجا آورد. این وضع بخاطر آن نیز دراماتیک است که نظر به رسوم اسلامی جنازه هرچه زود تر دفن و در صورت امکان باید همروزه تدفین گردد.

ولی سوال درینجاست که علل جنگ کدامها اند؟

هنگامی که جنبش کردها تشخیص دادند که هیچ یک از مطالبات شان بگونه مثال تدریس به زبان مادری، فدرالی ساختن قدرت که اکنون در ترکیه کاملاً تحویل مرکزیت گردیده و حق آزادیهای فرهنگی جامعه عمل نمیپوشد و در برابر حتی از رعایت آتش بس سر باز زد میشود، این جنبش آغاز بدان نهاد تا ابتکار را خود بدست گیرد. فعالان در نواحی، شهرها و مناطق شان آغاز به اعلام مناطق اداره خودی کردند به این منظور که: "هرگاهی ما انقلاب را هم اکنون در سراسر ترکیه و کردستان شمالی راه اندازی نتوانیم در آنصورت آنرا در نواحی، شهرها و آن مناطقی که ما از نیرومندی برخورداریم به تحقق میرسانیم". بر پایه همین اصل در خزان سال ۲۰۱۵ مردم برای آن آماده گی گرفتند تا خود را مصروف ساختار اداره خودی در مناطق آزادشده و مستقل سازند، در شورا ها بسیج گردند که مبین سیستم روجاوه یا سیستم پیشتاز انقلاب کردستان میباشد.

بدین ترتیب بایست از جانب همین شوراها زنده گی روزمره سازماندهی گردد و همزمان با آن رفته رفته ساختارهای دولتی و سرمایه سالاری مهار و یا منهدم گردند. در واقعیت موازی با دولت و سرمایه سالاری ایجاد اقتصاد و ساختار غیردولتی سازمان یافته کولکتیفی در نظر

است. از همینجاست که اکنون تصاویری در گردش است که تعدادی از بلاکهای رهایشی مسئله معیشتی را با همدیگر سازماندهی نموده و بدون در نظر داشت جنس همه با هم و برای همدیگر کار میکنند. همزمان با آن امسال سازماندهی خودی مکاتب ابتدایی کردی زبان عملی شده و شاگردان در مناسبات نزدیک معلم- شاگرد بدون موجودیت بیروکراسی رایج مصروف آموزش اند.

انهدام اداره خودی

اصل عدم موجودیت تسلط دولتی را حکومت حزب حق و عدالت نتوانست پذیرا شود و با تانک، هلیکوپتر و سرباز بالای شهرها و مناطق حمله ور شد. ولی مردم از خود دفاع میکنند و به ایجاد خندق های ارتباط و سنگرها می پردازند و پروژه سیاسی شان را از گزند حملات دولت محفوظ نگه میدارند. درین میان کشیدن خط فاصل میان مبارزان حزب کار کردستان و مردم عادی کردستان تقریباً ناممکن است. در داخل شهرها موجودیت مبارزان حزب کار کردستان خلیهها اندک است و در مقابل تعداد زیادی از فعالان که بخاطر کار سیاسی از جانب سازمان مؤظف اند کار میکنند و رابطه نزدیک شان را بامردم مطابق به شعار روز تظاهرات: "حزب کار کردستان متعلق به مردم است و مردم اکنون اینجا اند". این امر بدان معنی است که افرادی که در حال حاضر در ساختار اداره خودی در گام نخست جوانان سهمیم هستند همه اعضای حزب کار کردستان نیستند ولی اهداف آنها تعقیب نموده و در تعمیم آن سعی می ورزند. در حال حاضر بخش بزرگ مبارزان نظامی مسلح در کوهستانها به سر میبرند و بنابر موجودیت برف و فصل زمستان امکان آنها ندارند تا در برخوردها شرکت کنند. اگر بگونه دیگر بیاندهشیم باید گفت که هر گاهی وضع فروکش کند و در فصل بهار که تحرک مبارزان حزب کار کردستان دوباره ممکن میگردد، جنگ شدت هرچه بیشتر یافته و سازمان، انتقام صدها کشته ملکی و فعالان خود را خواهد گرفت.

صلاح الدین دیمیرتاش سیاستمدار برجسته حزب چپ دموکراتیک مردم (اچ.دی.پی) امروز در مورد جنگ در کردستان ابراز نظر کرده و گفت: "هر گاهی در چیزه و سیلویی مطلب روی ۱۰، ۲۰ و یا ۳۰ تن از اعضای حزب کار کردستان بوده باشد آیا این عمل تا حال پایان نیافته است؟ ولی از آنجاییکه همه مردم در پشتیبانی از اداره خودی قرار دارند هدف رگبارها گردیده اند. موضوع روی ۳ تا ۵ تروریست نمی چرخد. مطلب روی مطالبات اجتماعی مردم دور میزند که مورد تأیید قرار نمیگیرند. دولت به این مطالبات با بم و تانک به تعرض میپردازد. به همین علت مردم به ایجاد سنگرها پرداختند (...). آنچه را که شما امروز با تمسخر "سنگر" می نامید در واقعیت تبارز مقاومت در برابر یک کودتا است. (...). آیا درست است که جامعه در برابر آن

سکوت نماید؟ آیا ممکن است که مردم در برابر این قتلها همانند گوسفندی که به قصد کشتار برده میشود سکوت کند؟ هر گاهی امروز دولت به سیاست امنیتی اش پشت پا میزند بلادرنگ جامعه آماده گی اش را برای سیاست صلحجویانه متبازر میسازد".

نطاق اچ.دی.پی عیان بلگین چنین تکمیل میکند: "هیچ تفاوتی میان آنچه در گذشته در غزه، حلب، دمشق و یا خوبانی صورت پذیرفته است و ما امروز آنرا شاهد هستیم وجود ندارد. اینها نیز به بمباردمان متوسل شده و همزمان شهرها را از وجود باشنده ها خالی میکنند و به منازل رهاشی حمله ور میشوند و مردم ملکی را آواره میسازند. (... هرگاهی چنین مسایلی را مشاهده میکنیم، نمیتوانیم بپذیریم که چنین عملیاتی بخاطر آوردن صلح در میان مردم ملکی انجام می پذیرد".

پس ازین ابراز نظرها و همانند آن درین هفته علیه دیمیتراش و تعداد دیگری از سیاستمداران اچ.دی.پی خاارنوالی به تعقیب عدلی با ادعای جرمی: "فراخوان مردم به اعمال و ارتکاب جرم" پرداخته است.

ولی قربانیهای مستور این جنگ کیانند؟ یکی ازین قربانیها مدنی هوراک ۴۱ ساله است. موصوف از خود ۸ طفل بجا گذاشت که یکی از دخترانش در واحد نظامی زنان در روجاوه خدمت میکند و برادر بزرگترش از ۲۳ سال بدینسو در زندان های ترکیه زندانی سیاسی است. هوراک بتاریخ ۲۲/۱۲/۲۰۱۵ در جریان حمله واحد خاص اردوی ترکیه در زادگاهش نوش آبین شدیداً زخمی شد. پولیس سد راه عمله نجات و امبولانس گردید و در نتیجه خونریزی مدنی هوراک جان خود را از دست داد. واحد ها و افراد دولتی که مسوولیت این مرگ را به عهده دارند بگونه گذشته مورد بازپرس قرار نخواهند گرفت. یا قربانی دیگر: صالح ادیم یازده ساله که بتاریخ ۱۶ دسامبر در چیزه/ کردستان شمالی زیر نام تروریست از جانب اردوی ترکیه مورد اصابت گلوله قرار گرفت.

بر پایه گزارش کانون "ما جنگ نمیخواهیم! ما نمیخواهیم که شما کودکان ما را به قتل برسانید" در نتیجه حملات پولیس و اردو و قیود بر گشت و گذار در ترکیه طی چهار ماه اخیر حد اقل ۴۴ کودک به قتل رسیده و ۵۲ کودک دیگر زخمی شده اند. نماینده های پارلمان مربوط به حزب مردمی کمالیست- ملیگرای جمهوریخواه (سی.اچ.پی) درین هفته گزارشی را در مورد وضع در ترکیه به نشر سپرده است. به اساس این گزارش از تاریخ اول جنوری الی ۵ دسامبر ۲۰۱۵ به تعداد ۵۲۳ تن در برخورد های جنگی قربانی شده اند. از آنجمله ۱۷۱ تن نیرو های امنیتی، ۱۹۵ تن مبارزان حزب کار کردستان و ۱۵۷ تن افراد ملکی اند. در مجموع

۲۰۰۰/۰۰۰ تن از قریه ها و شهر های شان مجبور به فرار شده اند. به این ارقام هم نمیتوان اعتماد کرد.

با این جنگ "جدید" در شرق نزدیک حکومت ترکیه نیز به یکی از بزرگترین عاملین فرار انسانها از منطقه مبدل شده است. چندین هزار انسان مجبور شدند در هفته های اخیر خانه های شان را ترک گویند و یا اینکه آگاهانه از جانب اردو فراری شدند و اکنون در داخل ترکیه متواری اند. فقط زمان ضرورت است تا آنان نیز در جستجوی کشور مطمئنی شده و وارد اروپا شوند.

ایالات متحده آمریکا و اتحادیه اروپا سکوت پیشه کرده اند

ولی هنگامیکه چنین وقایعی به وقوع می پیوندد جامعه جهانی و مقدم بر همه اتحادیه اروپا سکوت اختیار کرده است. با وجودیکه نطق وزارت خارجه ایالات متحده جان کهربی روز سه شنبه با این الفاظ که "ما امید داریم که میان حکومت ترکیه و حزب کار کردستان پروسه سیاسی آغاز یابد" اما فشار مشخصی از جانب این ابر قدرت امپریالیستی بالای ترکیه همقطار ناتو اش تا حال متصور نیست. حکومت آلمان فدرال تا هنوز هم قطعاً ابراز نظر نکرده است و ممکن نگرانی شدیدی از خشم ایردووان در برابر انتقاد دارند. حکومت ترکیه را در اواخر نوامبر با سه میلیارد یورو خریدند تا حد اقل از موج عظیم پناهجویان به اروپا جلوگیری کند. فقط دو روز پس ازین معامله هزاران انسان که قصد رفتن به اروپا را داشتند بوسیله پولیس ترکیه در مراکز بازداشتی تا زمان غیر معینی زندانی شدند. صرفاً آنانیکه حاضر شدند "داوطلبانه" به کشور های اصلی شان عراق، سوریه و ایران برگردند به زودی از حبس رها شدند.

میانۀ این هفته بیرند ریکسینگیر رئیس حزب چپ آلمان مطالبه کرد تا حد اقل ارسال سلاح به ترکیه عضو ناتو قطع گردد: "استفاده از سلاح ارسال شده در برابر مردم خودی در مغایرت با مندرجات پیمان ناتو قرار دارد. (...). بایست قطع ارسال همه انواع تجهیزات نظامی به ترکیه عملی گردد زیرا سلاح آلمانی هم در کشتار سهیم است". در سال ۲۰۱۴ به گفته وزارت اقتصاد آلمان سلاح آلمانی به ارزش ۱۴۴ میلیون یورو به کشور ترکیه فروش شده است. بناءً نمیتوان منتظر انتقاد از جانب کشور های اروپایی و بخصوص آلمان بود.